

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong Mùa Phục Sinh hơn bao giờ hết, Giáo Hội ý thức rằng ‘*Chúa Chiên Lành*’ là hôm qua mà cũng là hôm nay và ngày mai. Điều đó có nghĩa là ***Đức Kitô hiện vẫn là và mãi mãi sẽ là người mục tử tốt lành***. Trong hiện tại và mãi mãi về sau Chúa Giêsu vẫn còn đó và vẫn có đó để quả quyết : “*Người chăn chiên tốt lành chính là Ta, chứ không ai khác*”. Như thế, “*Chủ chăn*” vẫn chỉ có một, độc nhất vô nhị, không ai thay thế được, là chính Chúa Giêsu, không thể là ai khác. Ngay cả Đức Giáo Hoàng chỉ “*kể vị*” thánh Phêrô chứ không “*kể vị*” Chúa Kitô được. Vì thế, các Đức Giáo Hoàng được gọi là “*Đại diện*”, là “*Phụ tá*” Đức Kitô. Như vậy, làm mục tử trong Hội Thánh ở bất cứ cương vị nào vẫn chỉ là “*thay mặt*” chứ không là “*thay thế*” Chúa Giêsu mà chăn các con chiên. Làm mục tử là ***chăn dắt với Chúa Kitô***, tức là ***phụ một tay cho Chúa Kitô*** mà thôi.

Hơn nữa ***chính các mục tử vẫn là chiên của Đức Kitô***, chỉ dẫn dắt đúng đắn được khi chính mình được Chúa Kitô hướng dẫn. Thánh vịnh 23 “*Đức Yavê chăn dắt tôi*” vẫn là lời tuyên tín chung của cả Hội Thánh, của các Đức Giáo Hoàng, các giám mục, các linh mục cũng như của từng bề trên tu viện, giám đốc chủng viện, cha linh hướng, của từng người cha người mẹ, từng thầy cô giáo, từng người anh người chị...Thậm chí càng có trách nhiệm mục tử cao trong Hội Thánh lại càng cần được Chúa Kitô dẫn dắt. Tôi hiểu là ***càng là chủ chăn trong Hội Thánh càng phải là chiên ngoan của Chúa Kitô***. Chăn dắt chiên mà không theo Chúa Kitô thì chỉ là kẻ lạm quyền hay tiềm quyền của Chúa và là kẻ sẽ nộp chiên cho chó sói cắn xé.

Lại phải nhớ rằng ***chăn chiên là ‘chiên của Chúa’ chứ không phải của mình hay của ai khác***. Chúa giao chiên của Ngài cho các mục tử trông coi nhưng Chúa không hề ‘*khoán trắng*’ vì Chúa vẫn giữ trực tiếp với từng con chiên của Ngài. “*Các con chiên của Ta thì nghe tiếng Ta...Ta gọi tên từng con chiên và dẫn đi...*” Do đó, mỗi mục tử trong Giáo Hội chăn dắt đàn chiên của Chúa chẳng qua là giúp cho các con chiên nghe tiếng Chúa, không phải nghe tiếng mình; dẫn các con chiên đi theo Chúa chứ không phải đi theo mình; lôi kéo các con chiên trở về với Chúa chứ không phải trở về với mình, để mỗi ngày các con chiên càng thuộc về Chúa nhiều hơn.

“*Người chăn chiên tốt chính là Ta*”. Dáng dấp vị mục tử nhân hậu với con chiên vác trên vai đã là những nét vẽ đầu tiên về Chúa Giêsu trong lịch sử Hội Thánh. Thế gian không thể nào hiểu nổi tính chất như thế của sự chăn dắt trong Giáo Hội. Thế gian chỉ quen với “*quyền đời*” luôn gắn liền với sự thống trị. Vua quan nào (nhất là dưới những chế độ phong kiến và chuyên chế độc tài) đều tưởng mình ở chót vót trên chín bậc cửu trùng, không có người nào khác trên họ và tất cả thần dân đều thuộc về họ. Ngược lại, với chút ý thức đức tin, mỗi tín hữu phải nhận ra rằng ‘*làm lớn*’ trong Giáo Hội là chuyện không béo bở gì, là chuyện vụn vặt bất đắc dĩ, là chuyện ‘*lạy Chúa xin tha cho con*’...Thiên Chúa đã không ngừng vạch tội bọn mục tử ác ôn, “*những kẻ chỉ chăn nuôi lấy mình, vừa lợi dụng vừa bỏ mặc đàn chiên, lại thống trị hống hách bằng bạo lực...*”Chúa Giêsu đã cảnh cáo : “*Này Ta chống lại các mục tử ấy, Ta sẽ đòi lại các con chiên của Ta, Ta sẽ không để chúng chăn các chiên của Ta nữa...*” Viết đến đây, tôi lại nghĩ đến ơn gọi làm linh mục của mình. Tôi đã, đang và sẽ là loại mục tử nào ?

Tạ ơn Chúa, trong cuộc đời, Chúa đã cho tôi gặp thấy những mục tử tốt lành, nhất là thời gian ở trong tù. Riêng một vị tôi mang ơn suốt đời vì cách chăn dắt của vị linh mục ấy cho thấy những đức tính mà tôi vừa nêu trên. Rõ ràng vị linh mục ấy đã dẫn dắt rất nhiều con chiên về với Chúa, và ngài đã không hề tỏ ra mệt mỏi khi làm mục vụ. Ước gì các bậc làm cha mẹ cũng ý thức vai trò “*mục tử*” của mình trong gia đình. Mỗi người chúng ta ý thức ***Mục Vụ là sứ mạng của Hội Thánh và mỗi tín hữu đều có phần của mình trong sứ mạng ấy, nghĩa là vừa được chăn dắt, vừa có trách nhiệm chăn dắt***. Nhất là với tư cách con chiên (ai cũng là con chiên của Chúa), phải vững lòng tin cậy, vì dù sao đi nữa, mình được Chúa biết đến, Chúa gọi đích danh mình, nếu có qua thác ghềnh u tối...đã có Chúa ở cùng (Tv 23). Mình đã được phúc nghe tiếng Chúa và theo Chúa thì cũng được Chúa ban sự sống đời đời và không lo sợ bị diệt vong.

Linh mục Phạm Quang Hồng.